

jeg antager det rigtig nok for givet, at dette ikke vil ske. Man vil naturligvis ikke fra Selskabets Side betragte det som fair at forsøge derpaa, og efter den Forhandling, som vi have ført med Ministeren derom, antager jeg det for givet, at han ikke vil kunne gaa ind paa en saa lav Fortolkning af disse Ord, som det vilde være, hvis man gik ind paa, at Bestyrelsen efter den 1ste Januar kunde vedtage Beslutninger, som forøgede Forpligtelserne for Staten. Spørgsmaalet bliver da dette: Hvilke virkelige Forpligtelser overtager Staten da ifølge denne Lov? Det er jo en given Sag, at man overtager Prioritetsgjalden, Obligationerne og deslige efter Lovens Ordlydende. Man overtager selvfølgelig Selskabets Forpligtelser overfor dets Embedsmænd baade med Hensyn til Lønninger, Opsigelsesfrist, Pensioner og Understøttelser osv. Det er jo naturligt, at i disse virkelige Forpligtelser indtræder Staten. Vi have jo haat liggende for os Lønningsreglementet, som angiver baade Lønningerne, Betingelser for Antagelse, Opsigelse, Understøttelse og deslige, og alt dette maa Staten effektivt efter de samme Regler, hvorefter den overtager dem. Men derimod er der en anden Art af Spørgsmaal, hvorom der synes at være en noget forskellig Opfattelse tilstede, jeg vil ikke sige imellem Ministeren og Udvalget, men hos et enkelt Medlem, nemlig om, hvorvidt den Række af Spørgsmaal, som ligge udenfor den skrevne Net, skulde kunne behandles og endelig afgjøres af Ministeren efter Skøn, eller om der med Hensyn til dem skulde gaas frem saaledes, at de først endelig afgjøres, efter at en Overenskomst var sluttet, og denne saa blev godkendt af Rigsdagen. Nu tror jeg efter de Forhandlinger, som vi have ført, at turde sige, at udover det, som her er nævnt, kan Loven ikke berettigede Ministeren til at paabyrde Statskassen nogen Pengesforpligtelse. Taler man saaledes her om Pensioner og Understøttelser, saa staar der jo her nævnt under Punkt 9 i Betænkningen, at disse Beløb indskrænkes sig til 6,000 Kr. aarlig til Direktøren og 1,200 Kr. aarlig til hans eventuelle Ekte, samt iøvrigt til ca. 3,000 Kr. til forskellige Funktionærer. Jeg antager saaledes, at Udvalget i Almindelighed opfatter det saaledes, at udover dette Beløb, samt hvad der ellers nødvendig følger af Reglementet, kan Ministeren ikke gaa; naar han finder særlig Anledning dertil, kan han søge Bevilling til at gaa ud derover, men han kan ikke paa egen Haand give noget bindende Tilsgagn paa Statens Vegne. Ministeren kan altsaa overhovedet ikke forsøge de Forpligtelser, som Staten skal overtage for Selskabet efter Skøn og Billighed, eller forsøge de deraf flydende Pengeoffre fra Statens Side, uden at disse Pengeoffre ere bevilgede; men derimod gives der en anden Slags Tilfælde, som for Exempel dette, at Ministeren kunde sige: Denne Mand kan jeg affædige med en Maanedes Varsel, men det vilde være Synd,

thi han passer sin Gjerning; der maa gaa længere Tid hen; vi maa se Tiden an, og med Hensyn til alle den Slags Spørgsmaal, hvor det gjælder om at vise en vis Skjønsonhed mod Personalet, antager jeg det for en Selvsølge, at Ministeren eller den Bestyrelse, der træder i Selskabets Sted, vil handle i Selskabets Mand. Der blev nævnt et andet Punkt, nemlig at de 2½ pCt. af Interessenternes Lønning i Pensionskassen tilskydes af Selskabet; et æret Medlem mente, at denne Forpligtelse kunde fastholdes i Overenskomsten som bindende Forpligtelse for Staten. Det er kjænder jeg ikke for rigtigt, og det kan heller ikke være Udvalgets Mening. I Betænkningen siges derom kun, at, forsaavidt Forholdene tillade det, forventes Bidraget fastsat til 2½ pCt. af det i Kassen interesserede Lønningsbeløb o. s. v. Det staar altsaa ikke som nogen juridisk Berettigelse, Pensionskassen har; det er ikke fastslaaet som nogen Regel, men kun „forsaavidt Forholdene tillade det“. Jeg antager, at denne Bestemmelse i Pensionskassens Reglement har i Virkeligheden ikke det Mindste at gjøre med Overenskomsten, den vil naturligvis blive overtaget af Staten paa selvsamme Maade, som den staar der, og fortolket af Staten ved fortsat Drift i samme Mand og paa samme velvillige Maade, som Selskabet vilde fortolke den. Men at tage en Bestemmelse, der for Selskabet kun bestaar som en moralsk Forpligtelse, eller som kun er bindende for Selskabet efter de til enhver Tid forhaandenværende Omstændigheder at yde Noget, og føre den over i en Overenskomst, som Ministeren skulde være bemyndiget til at fastslaa som en Staten for bestandig paahvilende Forpligtelse, om den end kunde frigjøre sig ad Omveie, som ikke ere passende, anser jeg ikke for rigtigt. Altsaa, man tager Pensionskassen med de for den fastsatte Regler og siger: Dette oplyse vi i samme Mand som Selskabet, og koster det Pengesforpligtelser, søge vi det bevilget paa samme Maade. Dette Tilsgagn kan Regjeringen give ved Overenskomsten under forventet Bevilling af Rigsdagen, ligesom Direktionen kan give det under forventet Bevilling af Generalforsamlingen, eller hvad det nu er, der kræves efter de Regler, der ere fastsatte i Selskabets Love. Jeg anfører dette, for at man kan faae en korrekt Grundse og saa i Forhandlingen om, hvad vi gaa ind paa. Vi gaa ikke ind paa at betale for det sjællandske Jernbaneselskabs Forpligtelser, som mere eller mindre kunne fastsættes pekuniært efter Regjeringens eget Skøn, naar Loven er vedtagen, men vi gaa efter det foreliggende Materiale ind paa bestemte pekuniære Forpligtelser, der kunne beregnes, hvorimod vi med Hensyn til de personlige Forhold overhovedet ere enige med Regjeringen om, at der bør vises en Isempelig og Skjøn Fremgangsmaade. Med Hensyn til de øvrige pekuniære Forhold, hvor Billighed kunde opfordre til at give noget Andet eller Mere, mene vi at